

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΘ'.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1) Περί απόρριψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως, γενουμένης κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 138 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου Ἄργου καὶ Ναυπλίου. — 2) Περί ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Γαλαξειδίου, κ.λ. — 3) Ὅτι παραπέμπεται ἡ δίκη τοῦ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορουμένου Ἀθ. Τρικολόρου εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἑφετών συστηθόσμενον Κακούργιοδικεῖον. — 4) Ὅτι παραπέμπεται ἡ δίκη τῶν ἐπὶ ληστειᾷ κατηγορουμένων Παναγ. Γιαννακοπούλου καὶ λοιπῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἑφετών συστηθόσμενον Κακούργιοδικεῖον. — 5) Περί ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀρ. 29 (B) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων.

(Ἀπόφ. Πολ. 61.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 526)

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 16 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τῆς Εἰρήνης Βαρβάτης κατοίκου Ν. ὑπλίου ἀναίρεσειούσης, ἀπύτης, καὶ τοῦ Ἀθην. Κουτσόπουλου κατοίκου τῆς αὐτῆς πόλεως ἀναίρεσιολήτου, παρασταθέντο, διὰ τοῦ πληρξουσίου τοῦ Δικηγόρου Κ. Δασκαλοπούλου, ἐπὶ ἐξῆς ὑπόθεσιν:

Ἡ Εἰρήνη Βαρβάτη ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ναυπλίου τὸν Ἀθην. Κουτσόπουλον ἀπαιτούσα παρ' αὐτοῦ γρῶσ. 500, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ὄν ἔδωκε τῷ α' διὰ λογαριασμὸν τῶν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένων παρα τοῦ υἱοῦ τῆς Νικ. Βαρβάτης, καὶ ὁ Κουτσόπουλος πληρωθεὶς μετὰ τῷ α' ἀπὸ τοῦ Ν. Βαρβάτην ἤλκε τὴν ὀφειλομένην πρὸς αὐτὸν ποσότητα, δὲν ἐξέπεσε τὰ εἰρηνοδίκου 500 γρῶσ. Ὁ Ἀθην. Κουτσόπουλος ἀνέταξε λέγων, ὅτι δὲν ἔλαβε παρὰ τῆς Βαρβάτης, εἰμὴ γρῶσ. 283 καὶ λ. 20, καὶ ὅτι ἐξέπεσε ταῦτα ἀπὸ τοῦ χρέους τοῦ υἱοῦ τῆς:

Ὁ Εἰρηνοδίκης διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 49 ἀποφάσεώς του τῆς 5 Νοεμβ. 1830 ἀπεφάνηκε νὰ ὀρκισθῇ ὁ Κουτσόπουλος, ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Βαρβάτην 500 γρῶσ., ἀλλὰ μόνον 283 καὶ λ. 20 καὶ ὅτι αὐτὰ ἐξέπεσθησαν ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους τοῦ υἱοῦ τῆς, μετὰ τὸν ὄρκον δὲ νὰ μείνῃ ἀκαταζήτητος ἀπὸ μέρους τῆς Βαρβάτης:

Ἡ Εἰρήνη Βαρβάτη ἐξέκαλεσε τὴν ἀπόφασιν ταυτην εἰς τὸ Πρωτοκλήτεον Ἄργου καὶ Ναυπλίου, τὸ ὅπεσον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 138 ἀποφάσεώς του ἐκδοθείσης τὴν 31 Ὀκτωβ. 1831 ἐπεκρίωσε τὴν τοῦ Εἰρηνοδίκου:

Ὁ Κουτσόπουλος ὠρξίσθη τὸν ἐπιβληθέντα εἰς αὐτὸν ὄρκον, ἡ δὲ Βαρβάτη ἀφ' οὗ ἐζήτησε παρὰ τοῦ αὐτοῦ Πρωτοκλήτου τὴν μεταρρυθμίσειν τῆς ἀποφάσεώς του κα-

τὰ τοὺς τύπους τῆς προλαβούσης Πολ. Διαδικασίας, καὶ τὸ Πρωτοκλήτεον ἐπεκρίωσε τὴν α'. τοῦ ἀποφασιν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸ ἀνώτατον Δικαστήριον τὴν ἀκύρωσιν τῶν εἰρηνοδικῶν ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδίκου, καὶ τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους α'. διότι δὲν ἐπιταχθῆ εἰς αὐτὴν ὁ ὄρκος, καὶ τὸν ἀπεποιήθη ὅ ὅτι ἡ δικαστικὴ ὁμολογία τοῦ Κουτσόπουλου διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν γρῶσ. 283 καὶ λ. 20 ἰσοδυναμεῖ μετ' ἰδιοχειροῦτόγραφον χρέωσιν, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀναίρεθῇ διὰ παρηγορητικῆς ἀναποδείκτου γ'. διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταυτην ὁ ὄρκος ἐδύνατο κατὰ νόμους νὰ ἐπιταχθῇ μόνον εἰς τὸν ἀρνούμενον αὐτὴν Νικόλαον υἱὸν τῆς Βαρβάτης δ'. διότι διὰ τὰ ἐπίλοιπα γρῶσια 216 καὶ λεπ. 80 ὁ ὄρκος ἀνεμαῖλλον εἰς τὴν ἀπαιτούσαν αὐτὰ Βαρβάτην, ἢ τὸν ἀρνούμενον Ἀθ. Κουτσόπουλον

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Δ. Ἀν. Σωμάκης, τὸν Δικηγόρον Κ. Δασκαλοπούλον Πληρξούσιον τοῦ ἀναίρεσιολήτου καὶ τὸν Εἰσαγγελεᾶ:

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον:

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως ἀφορᾷ ζήτημα πραγματικόν, διότι ἐπαιτῆται ν' ἀποδειχθῇ ἂν τῷ ὄντι ὁ Εἰρηνοδίκης δὲν ἐπέβαλε τὸν ὄρκον εἰς τὴν Βαρβάτην, καὶ αὐτὴ δὲν τὸν ἀπεποιήθη, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμῆ εἰς τὸ πραγματικὸν μέρος τῶν ὑπὸ δίκην ὑποθέσεων, ἀλλ' ὀφείλει νὰ παραδεχθῆ τοῦτο ὡς τὸ ἐξέλαβον τὰ κατώτερ' Δικαστήρια ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀποφασίς τοῦ Εἰρηνοδίκου Ναυπλίου καθὼς καὶ ἡ τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου διαλαμβανουσι ρητικῶς, ὅτι ἐπροτάθη εἰς τὴν Βαρβάτην νὰ δεχθῇ ὄρκον, καὶ αὐτὴ τὸν ἀπεποιήθη: ἐπειδὴ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς λόγους κατὰ τὸν πολιτικὸν νόμον, ὁ εἰδικὸς ὄρκος ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν Δικαστὴν εἰς ἔλλειψιν ἀποδείξεων, καὶ εἰς ἀγωγῆς αἰτίμας δὲν ἔχουν ἄλλοθεν πρόσθλον τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἰς τὴν

κρίσειν τοῦ Δικαστοῦ ἀνατίθεται νὰ τὸν ἐπιβάλλῃ εἴτε εἰς τὸν ἐναγόντα, εἴτε εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου ἐξάγεται, ὅτι ὁ ὅρκος ἐπιβλήθη εἰς τὸν Κουτσόπουλον δι' ἔλλειψιν ἐγγράφων καὶ μαρτυρικοῦ πρὸς ἀνακλύψιν τῆς ἐπιβλήσεως τὸ Δικαστήριον ἐπιβάλόν τὸν ὅρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον Κουτσόπουλον δὲν παρεβίασε κἀνένα νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ὅρκος ἐπιβάλλεται μόνον εἰς τοὺς διαιδίους ὄνι δὲ εἰς τρίτα πρόσωπα, ὁ δὲ υἱὸς τῆς Βαρβάτης δὲν ἐβίβη κἀνέν μέρος εἰς τὴν δίκην ταύτην, ἐπομένως δὲν εἶδεν αὐτὸ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν ὁ ὅρκος.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπαρτίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσων, ἧς ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 31 Ὀκτωβρ. 1833 καὶ ὑπ' ἀρ. 138 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου Ἀργεῖος καὶ Νουπλίας κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Ἰουλ. 1836

(Ἀποφ. Πον. Πθ.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 525.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 13 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς δια νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως:

Ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδίκου Γαλαξειδίου ἐκατήγορήθη ὑπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ Δημοσίου κατηγοροῦ ὁ Δημ. Γρανιτσιώτης ψεύδης ὡς πωλίσας τὴν 29 Μαρτίου Ε. Ε. τοὺς ἰχθίους τοῦ δια λεπτὰ 85 τὴν ὁκταν ὑπὲρ τὸν προσαρμοζόμενον τῆς ὑπ' ἀρ. 464 διακηρύξεως τοῦ Δημάρχου ὁ πταισματοδίκης διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεώς του ἐφάρμοσας τὸ 677 ἄρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου κτεδίκασε τὴν κατηγορηθέντα εἰς 3 δραχμῶν πρόσμιον τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ δημόσιος κατηγορὸς τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐφαρμόσιν ἐφαρμογῆς καὶ κακῆς ἐρμηνείας τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι ἀντὶ νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ Δικαστήριον τὸ ἐν τῇ κατηγορίᾳ προταθέν ἄρθρ. τοῦ νόμου 671, ἐφήρμωσε τὸ 697.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Δ. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως, διὰ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ 677 ἄρθ. τοῦ νόμου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθ. 584 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς ἀνηκόν εἰς τὸ Κεφάλαιον περὶ πταισμάτων ἀφροντῶν τὴν σιτοδείην καὶ τὴν ἀνατίμησιν τῶν τροφίμων, προβλέπει ἕκτακτόν τινα περίεσιν δημοσίας χρείας, ὅθεν δὲν ἔχει χώραν ἐπὶ παραβίασει τῶν περὶ τῆς καθημερινῆς καὶ τακτικῆς πωλήσεως τροφίμων διατάξεων, ὁ δὲ Γρανιτσιώτης κατη-

γορήθη ἐπὶ παραβίασει τοιαύτης διατάξεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθ. 697 τοῦ Ποιν. Νόμου προήλεπει μὲν τὴν παράβασιν ἀσυνοικίων διατάξεων, ἀλλὰ μὲ ὄρον γενικὸν, ὡς δὲν λαμβάνει χώραν, εἰμὴ ὅταν παράβασις τις δὲν ἀνάγεται εἰς νόμον εἰδικώτερον, τὸ δὲ ἄρθ. 671 φέρον «εἰς πρόσμιον 30-300 δραχ., καταδικάζεται ὅστις» παραβαίνει τοὺς κανονισμοὺς τῆς καθεστῆτος τυχόν διατιμήσεως δίδων ἔλλειπῆ κατὰ τὸ βίον, ἢ κατὰ τὸ μέτρον πρῆγματα, ἢ πωλῶν ὄνια εὐτελοῦς ποσότητος, ἢ ζήτων ὑπερβολικὴν τιμὴν ἢ μισθόν.» ἀπαγορεύει ῥητῶς τὴν παράβασιν τῆς διατιμήσεως τροφίμων, περὶ ἧς ἐγένετο κατηγορία, ὅθεν γίνεται ὄχι ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὸ ἄρθ. 697 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ ὅτι ἡ διαληφθεῖσα πρᾶξις ἀνάγεται εἰς τὸ ἄρθ. 671 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι ὑπαρχούσης διατιμήσεως, πᾶσα τιμὴ ὑπερβάλλουσα ὁπωσοῦν τὸν δι' αὐτῆς τεθέντα ὄρον, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπερβολικὴ, ὁ δὲ Γρανιτσιώτης ἐπώλησε τὰ ψάρια εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῆς κατὰ τὸν κανονισμόν συγχωρημένης.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὅτιον ἀπλήρωσε κέρδος ὁ κατηγορούμενος εἶναι οὐτιδανόν, ἢ δὲ παράβασις ἐγένετο κατὰ πρώτην φοράν, καὶ μόλις μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν τοιχοκόλλησιν τοῦ κανονισμοῦ, τὰ ὅποια δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἐλαφρωτικαὶ περιστάσεις, συντελοῦσαι εἰς τὸ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς ποινῆς.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 31 Μαρτίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 22 ἀπόφασιν τοῦ Πταισματοδικείου Γαλαξειδίου, καὶ ἐφαρμόζον τὸ ἄρθ. 671 τοῦ Ποιν. Νόμου κατὰ τὸν ἐλάχιστον ὄρον αὐτοῦ, καταδικάζει τὸν Δημ. Γρανιτσιώτην ψάρων εἰς πρόσμιον 30 δραχ. καὶ τλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰουλ. 1836.

(Ἀπόφ. Πον. πθ.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 554.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 10 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς δια νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς:

Προκειμένης δίκης ἐπὶ κλοπῇ κατὰ τοῦ Ἀθῆν. Τριτολόρου ἐνώπιον τῆς προσεχούσης τρίτης συνέδου τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακούργιοδικῶν, τέσσαρες ἐκ τῶν εἰς αὐτὸ διορισθέντων Συνέδρων δικαστῶν ἐξαιροῦνται, οἱ Κ. Κ. Α. Μωραϊτίνης, Χ. Κρασιῶς, Α. Λουκόπουλος, καὶ Β. Κουρσοῦπουλος, ἐπρότειναν τὴν ἐξαίρεσιν τῶν ὡς λαβόντες μέρος εἰς τὰ περὶ τῆς ἀναπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου βουλευμάτων. Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε κατὰ συνέπειαν τούτου τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης εἰς ἄλλα ὁμοσιδῆς καὶ ἰσοβάθμιον Δικαστήριον.

Ακούσαν τὸν Ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς παραπομπῆς

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 416 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικον. ἀναφερόμενον εἰς τὰ ἄρθ. 247, 262 καὶ 268 τῆς αὐτῆς Δικον. πᾶς ὅστις συνεδίασε περὶ τῆς ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου δὲν δύναται νὰ συνεδριάσῃ μῆτε ὡς Πρόεδρος μῆτε ὡς Δικαστής ἐν τῷ πρὸς ὀριστικὴν κρίσιν τῆς αὐτῆς ποινικῆς ὑποθέσεως συγκροτηθησομένῳ Δικαστηρίῳ τῶν Συνέδρων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τέσσαρες δικαστὴς ὁ Χ. Κρασᾶς Πρόεδρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, ὁ Α. Μωραϊτίνης, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, καὶ ὁ Α. Λουκόπουλος καὶ Β. Κουρυσόπουλος, Ἐρέται λαβόντες ἥδη μέρος, ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 178 τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 31 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, ἀφορώντα ἀμφότερα τὴν ἀναπομπὴν τῆς ἐπὶ κλοπῇ δίκης τοῦ Ἀθαν. Γρικολόρου, καὶ ἐπειδὴ οἱ εἰρημένοι διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλ. ὑπ' ἀριθ. 10715 ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας διορισθέντες συνέδροι κατὰ τὴν πρὸς χῆ τρίτην σύνοδον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ συγκροτηθησομένου Δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ δικάσῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην, ἐξαιρουμένων δὲ τριῶν, τὰ ὑπόλοιπα μέλη δὲν συμπληροῦσι τὸν παρὰ τοῦ νόμου απαιτούμενον ἀριθμὸν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη δίδει χώραν εἰς παραπομπήν, περὶ τῆς ὁποίας ἀποφασίζει ὁ Ἄρειος Πάγος κατὰ τὸ 63 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας

Διὰ ταῦτα παραπέμπει τὴν δίκην τοῦ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορουμένου Ἀθαν. Γρικολόρου εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συζητησόμενον Κακουργιοδικεῖον, κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Αὐγούστου τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. 4^ο)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 554.)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 10 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς δια νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς

Προκειμένης δίκης ἐπὶ ληξείᾳ κατὰ τῶν Παναγιώτου Γιαννακοπούλου, Θεοδώρου Ζαφειροπούλου, Παρασκευᾶ Πούλου ἐνώπιον τῆς προσεχούσας τρίτης συνόδου τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Κακουργιοδικῶν, τέσσαρες ἐκ τῶν διορισθέντων συνέδρων Δικαστῶν οἱ Κ. Κ. Α. Μωραϊτίνης, Χ. Κρασᾶς, Α. Λουκόπουλος καὶ Β. Κουρυσόπουλος ἐπρότειναν τὴν ἐξάφαισιν τῶν ὡς λαβόντες μέρος εἰς τὰ

περὶ τῆς ἀναπομπῆς τῶν κατηγορουμένων βουλευμάτων. Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε κατὰ συνέπειαν τούτου τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης εἰς

ἄλλο ὁμοειδὲς αἰ ἰσόβαθμον Δικαστήριον

Ακούσαν τὸν Ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς παραπομπῆς

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 416 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικον. πᾶς ὅστις συνεδίασε περὶ τῆς ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικῶν παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου δὲν δύναται νὰ συνεδριάσῃ μῆτε ὡς Πρόεδρος μῆτε ὡς δικαστής ἐν τῷ πρὸς ὀριστικὴν κρίσιν τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως συγκροτηθησομένῳ Δικαστηρίῳ τῶν Συνέδρων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Χ. Κρασᾶς, Πρόεδρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, ὁ Α. Μωραϊτίνης, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, καὶ ὁ Α. Λουκόπουλος καὶ Β. Κουρυσόπουλος Ἐρέται, λαβόντες ἥδη μέρος, ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 105 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 40 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, μεταρρῦθησαν τὸ προηγούμενον, καὶ ἀφορώντα ἀμφότερα τὴν ἀναπομπὴν τῆς δίκης τῶν ἐπὶ ληξείᾳ κατηγορουμένων, Π. Γιαννακοπούλου, Θ. Ζαφειροπούλου, καὶ Π. Πούλου, καὶ ἐπειδὴ οἱ εἰρημένοι διορισθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλ. ὑπ' ἀριθμὸν 10715 ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας συνέδροι κατὰ τὴν προσεχῆ τρίτην σύνοδον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ συγκροτηθησομένου Δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν δὲν δύναται νὰ δικάσῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην ἐπειδὴ ἐπομένως διὰ τὴν ἐξάφαισιν τῶν εἰρημένων τὰ ὑπόλοιπα μέλη δὲν συμπληροῦσι τὸν παρὰ τοῦ νόμου απαιτούμενον ἀριθμὸν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη δίδει χώραν εἰς παραπομπήν, περὶ τῆς ὁποίας ἀποφασίζει ὁ Ἄρειος Πάγος κατὰ τὸ 63 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας

Διὰ ταῦτα παραπέμπει τὴν δίκην τῶν ἐπὶ ληξείᾳ κατηγορουμένων Παναγιώτου Γιαννακοπούλου, Θεοδώρου Ζαφειροπούλου καὶ Πρασσεῦ Πούλου εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συζητησόμενον Κακουργιοδικεῖον, καὶ τ.π.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Αὐγούστου τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. 4^α)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 589.)

5)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 13 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς δια νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ἀναίρεσιν αἴτησιν

Ο Αθαν. Καπογιάννης εκ Σουλιά, χωρίου τῆς Τριφυλίας κατηγορηθεὶς ὡς ἀρχηγὸς ἐταίρειας, σκοπὸν ἐχούσης τὴν διαρπαγὴν καὶ τὴν ἐρήμωσιν ἀτόμων, καὶ εἰσαχθεὶς εἰς δίκην εἰς ὃ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Δικαστηρίου τῶν Κακουργιοδικῶν, κατεδικάσθη κατὰ συνέπειαν πέντε ἐτάρειας τῶν ἐνόρκων, ἐκφραζομένης, ὅτι ὁ Αθαν. Καπογιάννης εἶνα ἔνοχος τοῦ ὅτι ἔπραξε ληστείας εἰς δημοσίας ὁδοὺς καὶ ἰστούς, ἔνοχος μὲν, χωρὶς ὅμως ναὶ καμὴ χρῆσιν τῶν ὄπλων, δια τῆς ἀπὸ 8 Ἰουνίου Ε. Ε. ὑπ' ἀρ. 29 (B) ἀποφάσεως τῶν αὐτοῦ συνόδων, δυνάμει τοῦ 365 ἀρθ. τοῦ πιν. νόμου, εἰς τὴν ποινὴν τῶν διαβίβ. δεσμών. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν δια τοὺς λόγους: 1. ὅτι ἐξετάσθησαν ἐνόρκως οἱ πλόντες καὶ καταμηνύσαντες: 2. ὅτι κακῶς ἐφημερίσθη τὸ 365 ἀρθ. τοῦ πιν. νόμου, διότι ἡ μὲν ἐτυμολογία ἐφαρμάχθη τὴν πρᾶξιν ἀπλῶς ὡς γενόμενὴν εἰς δημοσίας ὁδοὺς, ἡ δὲ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ ἐφαρμάζεται τότε μόνον, ὅταν ὑπάρχη καὶ μία τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθ. 364 ἀρ. 3 τοῦ Πιν. Νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθέσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γεωρ. Αθανασίου, τὸν Δικηγόρον Α. Πετσάλην, ἐξ ἐπαγγελμάτων, διορισθέντα συνηγόρον τοῦ ἀναίρεσιέντος, πλόντος, προσθέντα τὰ συνηγόρον ἀναίρεσεως: 1. ὅτι τὴ ζήτησιν κατὰ τοῦ Προέδρου, καθὼς καὶ ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων δὲν προδιορίζουν οὔτε τὸν χρόνον οὔτε τὸν τόπον τῆς κατηγορουμένης πράξεως, ἀλλὰ σφρίζονται εἰς τὴν ἀφηρημένην ἰδέαν τοῦ ἐγκλήματος, ἐλαττωμα παραβιάζον οὐσιώδη τύπον: καὶ 2. ὅτι ἔγινε κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, μὴ ἐφαρμοσθέντος τοῦ ἀπαντίσματος τῶν ἐγκληματικῶν, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποῦ ἐτελέσθη ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις, ἀλλὰ τοῦ μεταγενεστέρου Πιν. Νόμου, ὅστις εἶναι βαρύτερος, τοῦ προτέρου.

Ἀκούσαν τὴν Ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως δι' ὑπερβάσιν καθηκόντων, διότι οἱ Σύνοδοι ἐφαρμάσαντες τὸν νόμον προσεδιόρισαν ἐντικῶς καὶ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣ ἔγινε ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις, δηλαδὴ περίσασιν ἀναγομένην εἰς τὸ πραγματικὸν μέρος, τοῦ ὁποῦ κρίσις ἀνετέθη παρὰ τοῦ νόμου εἰς μόνους τοὺς ἐνόρκους Δικαστάς.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον
Ἐπειδὴ εἰς τὸ ἀπὸ 17 Ἀύγ. 1835 Βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, δι' οὗ ἀνεπέμφθη ὁ κατηγορούμενος Α. Καπογιάννης εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν

τοῦ αὐτοῦ Δικαστοῦ τοῦ Κακουργιοδικῶν, εἶναι σημειωμέναι χρονολογικῶς αἱ ἐποχαὶ τῶν ληστρικῶν πράξεων, ἕνεκα τῶν ὁποῦ ἑκατηγήρηθη ὁ Αθαν. Καπογιάννης.

Ἐπειδὴ οὔτε εἰς τὰ πρῶτα τρία ζητήματα, περὶ τῶν ὁποῦ οἱ ἐνόρκοι εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ἐκφρασθήσαν ἀρνητικῶς, οὔτε εἰς τὸ τέταρτον ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῦ κητήρησαν κατάφατικῶς, δὲν ἐσημειώθη ὁ ὁρισμένος χρόνος, ἤτοι ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐτελέσθησαν αἱ ληστρικαὶ πράξεις, τῶν ὁποῦ ἐκυλήθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔγκλος ὁ κατηγορούμενος, ἐπομένως ἔγινε παραλείψις μιᾶς ἐκ τῶν οὐσιωδῶν περιστάσεων τοῦ ἐγκλήματος ἐναντίον ρητῆς διατάξεως τοῦ 429 ἀρθ. τῆς Πιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ χρόνος, ἤτοι ἡ ἐποχὴ τοῦ ἐγκλήματος, καθὰ περίσασιν πραγματικῆ, πρέπει νὰ ἀποφασισθῆ παρὰ τῶν ἐνόρκων ἔχοντα ἐπὶ τοῦ προεμένου ἐπιβρόχῳ ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ καταλλήλου νόμου διὰ τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα διεδεχθεῖσας ἀλλήλας διαφόρους νομοθεσίας, τὸ δὲ ἐν Ναυπλίᾳ Δικαστήριον τῶν συνόδων ἐφαρμάσαν ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος τὸ 365 ἀρθ. 5 ἐδ. τοῦ ἰσχύοντος Πιν. Νόμου ἐπροσδιόρισε διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης σιωπηλῶς τὸν χρόνον, ἤτοι τὴν ἐποχὴν τοῦ προχθέντος ἐγκλήματος, ἐπιμένως ἀπεφάσισε περὶ ζητήματος πραγματικοῦ, μὴ ἀνήκοντος κατὰ τὸ 410 ἀρθ. τῆς Πιν. Δικονομίας εἰς τὰ καθήκοντά του.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς παραβιάσεως τῶν εἰρημένων ἀρθ. 420 καὶ 429 τῆς Πιν. Δικονομ. τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίᾳ Συνόδων παράβιασε τὰς περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις τοῦ νόμου καὶ ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του.

Διὰ ταῦτα, δυνάμει τῶν ἀρθ. 458 ἐδ. 17 καὶ 477 τῆς Πιν. Δικονομίας, ἀναίρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Ἰουν. Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 29 (B) ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίᾳ Συνόδων, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθόμενον Κακουργιοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Ἀύγ. 1836.